

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 2. Quare Confessarii tenentur, aut omninò denegare, aut saltem ad
tempus absolutionem differre, in casibus prænotatis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

14. Iis quoque denegabitur absolutio, qui deferere nolunt usum mutuandi pecunias, ut aliquid præter sortem accipiant, sive per simplicem schedulam, sive per contractum, sive alio quovis modo, aut qui nolunt ab omni penitus usura recedere, quæcumque tandem illa sit.

15. Chirurgis & Tonsoribus qui Capillos barbamque abradunt Dominicis festisque diebus, sive in officinâ, sive alio quovis loco absolutio denegabitur, nisi polliceantur se non amplius id facturos; eodemque modo tractantur, omnes qui ex habitu, & sine ulla justa necessitate, servilibus operibus vacant diebus Dominicis & Festis ab Ecclesia præceptis.

Quest. 2. Quare Confessarii tenentur, aut omninò denegare, aut saltem ad tempus absolutionem differre, in casibus prænotatis?

Resp. Primò quia tenentur, ut sæpiùs dictum fuit, Sacerdotes illis solùm absolutionem impendere, quos rationabiliter credunt verè esse conversos, nec in pristina flagitia relapsuros: atqui exploratio per aliquod temporis spatium sæpè necessaria est, ad dignoscendum sincerum futuræ emendationis desiderium, præsertim cum frequenter relabi solent, ut enim ait Apostolus: *Quæ secundùm Deum 2. ad Cor. tristitia est, pœnitentiam in salutem stabilem cap. 7. operatur*, Hoc est vera cordis contritio: nec alio modo ut plurimùm, quam per hanc mutationem, quæ aliquo tempore duraverit, vera contritio cognosci potest, & à falsa distinguui, quæ speciem tantùm habet contritionis.

Experientiâ enim satis constat, quod defectu illius dilationis absolutionis, multi Christiani magnam vitæ suæ partem ducunt in continuis peccatis, & quasi circulum faciunt criminum & Confessionum.

5. Aug. Serm.
7. de Temp.

Multi, inquit sanctus Augustinus, assidue se dicunt esse peccatores, & tamen adhuc illos delectat peccare: Professio est, non emendatio: accusatur anima, non sanatur: pronuntiatur offensa, non tollitur. Pœnitentiam certam non facit, nisi odium peccati, & amor Dei. Quando sic pœnites ut tibi amarum sapiat in animo, quod ante dulce fuit in vita, & quod te prius oblectabat in corpore, ipsum te cruciat in mente: jam bene ingemiscis ad Deum.

Cap. Omnis.
De Pœnit. &
remiss.

ait: Suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum: nisi forte de proprio Sacerdotis consilio, ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ab hujusmodi perceptione duxerit abstinendum.

Secunda ratio, quæ etiam demonstrat differendæ absolutionis utilitatem, est: quia dilatio absolutionis pœnitenti ponit ob oculos, æternam pœnam quam ejus peccata merentur, & quia videt se adstrictum ad permanendum per aliquot temporis spatium in Pœnitentia, & privatione Sacramentorum, melius concipit suorum criminum horrorem, & cautior evadit ad conservandam Dei gratiam; & considerando deplorabilem statum in quem peccando reductus est, constanter statuit, ea omnia facere & pati, & cuncta potius deserre, quàm relabi in miserabilem illum statum, ex quo conatur emergere: Nam ut ait Divus

3. Aug. Serm.
34. de divers.

Augustinus, Si citò rediret homo ad pristinam beatitudinem, ludus illi esset peccando cadere in mortem.

De Sacram. Pœnit. Cap. XII. 197

Hâc de causâ cum seriò incumbit peccator ut ad Deum convertatur, supremus animarum Medicus videtur differre sæpè illi gratiam, quâ sese à pravâ peccandi consuetudine eripiat. Ita sentire videtur Divus Augustinus explicans hæc verba Psalmi sexti, *Et tu Domine usquequò*. Sic enim ait: *Quis non intelligat significari animam luctantem cum moribus suis, diu autem dilatam à Medico, ut ei persuaderetur in quâ mala se peccando præcipitaverit? quòd enim faciliè sanatur, non multum cavetur: ex difficultate autem sanationis, erit diligentior custodia receptæ sanitatis: non ergo tanquam crudelis Deus æstimandus est cui dicitur: Et tu Domine, usquequò. Sed tanquam bonus persuasor anime, quid mali sibi ipsi pepererit, ut scilicet deinceps cum majori cura, in integritate se conservet.*

Quoniam ut ait sanctus Gregorius: *Omnis curatio, quantò difficilius acquiritur, tantò acquisita cautiùs custoditur.* Et ut optimè ait Cardinalis Bellarminus: *Non esset tanta facilitas peccandi, si non esset tanta facilitas absolventi.* Vide quæ diximus, Tom. I. Tract. I. cap. 15.

Tertiò, quia, ut notavit sanctus Ambrosius: *Non coërcere delinquentes, majoris austeritatis est, quàm si ulciscaris: traduntur enim in Passiones ignominie qui cum aliquid inhonestum commiserint, nullum culpa pretium ferunt.*

Præterea absolutionis dilatio, tempus præbet pœnitenti, ut auferat impedimenta ad gratiam recipiendam, salutari purgatione, & bonorum operum exercitatione, ut possit majori cum securitate, superare proclivem illum quem nascendo contraximus peccandi impetum, quemque malâ suâ vitâ peccator auxit.

S. Greg. in
Exposit. 1.
Psal. Pœnit.
Card. Bel-
larm. Sermi
8. de adven-
tu.

S. Ambr. in
Psalm. 118,

Deinde humiliatio quam ex illa dilatione Confessarii concipit, eum serio inducit ad seipsum considerandum, & veram cordis contritione purgandum, tum etiam continuo Pœnitentiæ operum exercitio, contractos malos habitus imminuere, aut penitus exuere conatur, qui sunt veluti superflui quidam, malignive humores qui expellendi penitus iant, ut sanitatis remedia recipere valeat; cum enim Confessarius absolutionem differt, peritum imitatur Medicum, qui proprium sanandi tempus expectat, ut ait sanctus Ambrosius: *Medicus medendi tempus expectat, ut digestis agritudinibus, Medicina subsidia deferantur, ne acerba adhuc & immatura, ut asserunt, agritudo, curationis remediis reluctetur, & beneficium sentire non possit.*

S. Ambr. in
P.alm. 37.

Hoc principaliter evenit dum peccatores frequenter relabuntur in eadem peccata, ex quibus anima ita debilitatur ut difficillimum sit ut statim ab illo statu ad perfectam pœnitentiam reducatur; Quoniam, ut ait sanctus Augustinus: *Ipsis vulneribus, vel fracturis corporum, infirmitates cognoscere possumus animarum. Si enim alicui pes frangatur, aut manus, cum labore solet ad pristinum officium revocare. Si vero secundo, tertio, & adhuc frequentius in eodem loco membra ipsa frangantur, potest intelligere charitas vestra cum quantis doloribus vulnera curanda sunt, & tamen post longas, & multas tribulationes, vix erit antequam ad pristinum statum membra ipsa valeant revocari. Similis ratio in animarum fracturis seu vulneribus esse credenda est: Id est, ut fufius explicat idem Doctor, quod non possunt nisi longo tempore & cum difficultate sanari, quando vulnera*

S. Aug. Serm.
8. de Temp.

sep. us

sæpius iterata fuerunt, ideoque conveniens est in similibus casibus negare vel differre absolutionem.

Quinimò Eminentissimus Cardinalis de Aguirre, in quo Apostolicam probitatem cum insigni eruditione conjunctam mirati sunt in Urbe omnes boni: *Inherentes*, inquit, non modò Conciliis, Canonibus, & Patribus supra laudatis, nec non Cardinalibus, Episcopis & Theologis horum temporum, sed etiam rationi manifesta, fundata in doctrina Fidei & experimento frequenti, dicimus maximè oportere, ut graviorum peccatorum rei, præsertim relapsi, antequam confiteantur, præmittant aliquanto tempore juxta numerum & qualitatem scelerum, fructus dignos Pœnitentiæ interioris, exteriorisque. . . . Aliquantò, inquam, tempore, veluti (si quid amplius obtineri non potest) quarundam Hebdomadatum aut saltem dierum, in assiduâ contritione, oratione, jejunio, fletu, planctu, eleemosynis aliisque exercitationibus piis.

Rationem autem hujusce dilationis affert idem eruditissimus Cardinalis, quia scilicet. Licet Deus potestate absolutâ, aut providentiâ, vel miseratione singulari, possit hominem gravium scelerum reum, subito ad ingentem contritionem movere efficaciter, & perfectè ad se convertere, nihilominus juxta cursum ordinarium ea insignia & præstantissima dona non largitur subito, sed gradatim, ac media impetratione factâ per opera pœnalia, in Oratione, eleemosynâ, jejunio, fletu, & planctu, aliisque mortificationibus corporis & animæ. Per eos autem actus divino auxilio exhibitos, paulatim impetrat peccator majora, & ulteriora auxilia ad dilectionem Dei & contritionem.

Cardinalis
Nigronus.

In synodo
Faventina.

Demum Eminentissimus Cardinalis Nigronus, in accuratâ Synodo quam dum Ecclesiæ Faventinæ præerat Faventiæ celebravit, & approbantibus Eminentissimis Cardinalibus Carpineo, Casanata, & Marecotto, in prælaudante sacri Concilii Congregatione, in lucem Romæ edidit anno 1695. *Quia, inquit, non sine lacrymis intelligimus, Sacramenti Pœnitentiæ antidotum sæpè converti in animarum venenum, summoperè commendamus omnibus Confessariis, ut curandis recidivis sedulo incumbant, illis, etiamsi sint Sacerdotes, opportunè in aliud tempus absolutionem differendo, ut hac ratione pravos habitus exuerent, rebellesque animi affectus compescere doceantur.*

Quest. 3. Exemplum Christi Domini, qui introduxit in gloriam bonum latronem, uno eodemque die simul confessum latrocinia sua; qui peccatrici in Evangelio perpercit, dicens Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum; qui dixit mulieri adulteræ, Vade & noti amplius peccare: nulla prorsus imposita Pœnitentiâ; nonne videtur damnare duritiem Confessoriorum, qui peccatoribus absolutionem denegant, aut differunt, & opera Pœnitentiæ prius exigunt, quàm eos absolvant?

Resp. Huic difficultati facilè respondere possumus cum Yvone Carnotensi Episcopo. Questio, inquit, facile solvitur, si interni judicis animadversio, & humane fragilitatis consideratio diligentius attendatur. Per internum gemitum satisfit interno Judici: & idcirco indilata datur ab eo peccati remissio, cui manifesta est interna conversio; Ecclesia verò quia occulta cordis ignorat, non solvit ligatum, licet suscitatum, nisi de monumento elatum, id est, publicâ satisfactione purgatum.

Yvo Carno-
tens. Epist. 1.